

Πρωτ. Βασιλείου Α. Γεωργόπουλου
Επίκουρου Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ

Οί Νεοπαγανιστές και ο Απόστολος Παῦλος.

Βασικό στοιχείο στις διάφορες νεοπαγανιστικές ομάδες αποτελεί ή έμπαθής, άπαξιωτική, φανατισμένη και μέχρις άκροτήτων τοποθέτησή τους, άπέναντι στο πρόσωπο του Κυρίου, των Προφητών, των Αγίων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων της Έκκλησίας μας.

Ο κατ' έξοχήν όμως Απόστολος, για τον όποιο εκφράζονται μέ άπίστευτη έμπάθεια και φανατισμό είναι ο Άπ. Παῦλος, έναντίον του όποίου έπιστρατεύονται κάθε είδους φαντασιοκοπήματα, τά όποια κινούνται μεταξύ φανατισμένης έμπάθειας και κακοποίησης των ιστορικων δεδομένων, και φθάνουν μέχρι ιδεοληψίας.

Στή συνέχεια θά αναφερθούμε, ένδεικτικώς, σε κάποιους νεοπαγανιστικούς ισχυρισμούς για τον Άπ. Παῦλο και θά τους σχολιάσουμε μέ συντομία, για νά γίνει άντιληπτό, κατά τρόπο σαφή, τό μίσος των σύγχρονων νεοπαγανιστων έναντίον του προσώπου και του έργου του Άπ. Παύλου. Στους άνιστόρητους και δυσφημιστικούς ισχυρισμούς των σύγχρονων «άρχαιολατρων» κατά του Άπ. Παύλου έντάσσεται και ή προσπάθεια όρισμένων έξ αυτών νά συσχετίσουν τό πρόσωπο του Αποστόλου μέ τό κάψιμο της Ρώμης στά χρόνια του Νέρωνα.

Υίοθετούν κατά τρόπο άβασάνιστο τίς συκοφαντικές κατηγορίες του σχιζοφρενουσ και διεφθαρμένου Νέρωνος έναντίον των πρώτων χριστιανων για την τρομακτική πυρκαγιά της 19-7-64 μ.Χ. που κατέκαυσε τό μεγαλύτερο μέρος της αρχαίας Ρώμης, στην προσπάθεια του νά αποφύγει την όργη του ρωμαϊκου λαου νά ξεσπάσει έναντίον του. Ο Άπ. Παῦλος και οι χριστιανοί παρουσιάζονται από τους νεοπαγανιστές ως οι έμπρηστés της Ρώμης.

Κατασκευάζοντας κυριολεκτικώς άνύπαρκτα περιστατικά ένας πρώτος ισχυρισμός τους είναι ότι ο Άπ. Παῦλος συσχετίζεται μέ τή συνωμοσία των Σενέκα – Πίσωνος. Ο έν λόγω νεοπαγανιστικός ισχυρισμός είναι κυριολεκτικώς ψευδής. Είναι άποκύημα φαντασίας. Καμμία απολύτως ιστορική πηγή δέν αναφέρει συμμετοχή του Παύλου στη συνωμοσία έναντίον του Νέρωνα που είχε οργανωθεί από τον Γάιο Καλπύρνιο Πίσωνα και άποκαλύφθηκε τό 65 μ.Χ .

Στό ίδιο πλαίσιο επικαλούνται και τή λεγόμενη άλληλογραφία Παύλου –Σενέκα. Από όλους όμως τους ειδικούς ή έν λόγω άλληλογραφία θεωρείται ως ένα σωμα έπιστολων που γράφτηκαν τον 4ο μ.Χ αι. και γι' αυτό χαρακτηρίζεται από τό σύνολο των ειδικων ως άπόκρυφη ή πλαστή

ή ψευδεπίγραφη¹. Ψευδεπίγραφα κείμενα του 4ου μ.Χ αιώνας προσάγονται ως αυθεντικές δήθεν μαρτυρίες - αποδείξεις άπίθανων ισχυρισμών.

Απένταντι όμως στη νεοπαγανιστική προπαγάνδα βρίσκονται τά αληθινά γεγονότα. Είναι οί ιστορικές μαρτυρίες. Η πρώτη είναι ή μαρτυρία του ιστορικού Τάκιτου πού τήν αναφέρει ό Τάκιτος στό έργο του Χρονικά (Annales). Είναι αναφορά στη διαδεδομένη γνώμη μεταξύ τών κατοίκων τής Ρώμης ότι ό εμπρηστής ήταν ό Νέρωνας. Καί συνεχίζει ό Τάκιτος, ότι για νά καταπνίξει αυτή τή γνώμη ό Νέρωνας κατηγόρησε ως εμπρηστές τούς χριστιανούς², δηλαδή τούς συκοφάντησε.

Τά αληθινά όμως γεγονότα πού αποδεικνύουν, ότι αποτελεί τό λιγότερο συκοφαντία οποιαδήποτε συσχέτιση του Παύλου καί τών χριστιανών μέ τόν εμπρησμό τά παραθέτει ό Σουητώνιος. Αναφέρει χαρακτηριστικά ό Σουητώνιος τά έξης: «Πράγματι μέ πρόσχημα ότι τόν σοκάριζε ή άσχήμια τών παλιών οικοδομημάτων, ή στενότητα καί τό στρίμωγμα του πλήθους στους δρόμους, έβαλε φωτιά καί έκαψε τή Ρώμη. αί, παρόλο πού πολλοί συγκλητικοί είδαν μέσα στίς ιδιοκτησίες τούς δούλους τών ανακτόρων του Νέρωνα μέ τούς δαυλούς στό χέρι, δέν τόλμησαν νά τούς πιάσουν»³ .

Οί νεοπαγανιστικοί ισχυρισμοί πού παραθέσαμε σχετικά μέ τό πρόσωπο του Άπ. Παύλου είναι απόδειξη του τρόπου σκέψης τους καί του φανατισμού τους. Έπιπλέον, είναι μία ανιστόριτη έπιχειρηματολογία αλλά καί αποδεικτικό στοιχείο ενός δράματος. Καί τό δράμα αυτό δέν τίποτα άλλο, από τήν ψευδαίσθηση πού έχουν, ότι ή πραγματική ιστορία είναι οί φαντασιώσεις τους.

¹Βλ. έκτενώς. Al. Fürst – Th.Fuhrer - F.Siegert - P.Walter, *Der apokryphe Briefwechsel zwischen Seneca und Paulus*, (Scripta Antiquitatis Posterioris ad Ethicam Religionemque pertinentia 11), έκδ. Mohr Siebeck, Tübingen 2006.

²Βλ. Tacitus, *Annals*, Books XV/44, (Loeb Classical Library) London 1999, σ. 282. H. Fuchs, *Tacitus über die Christen*, στό *Vigiliae Christianae* 4(1950), 65-93).

³Βλ. **Gaius Suetonius Tranquillus**, *De vita Caesarum. Neroni*, 38, Εισαγωγή – Μετάφραση: Περικλής Ροδάκης, έκδ. Παρασκήνιο, Αθήνα 1993, σ.70).